

snad vyplývají z ustanovení nového železničního zákona. Jest tedy nyní železniční přepravní řád č. 144/1928 sice neplatný, avšak přesto účinný do té doby, dokud nebude nahrazen jiným.

Kdyby byla bývala volena v § 209, odst. 3 nového železničního zákona jiná dikce, na př., že až do změny vládním nařízením platí dosavadní přepravní řád, bylo by ovšem sporno, zda není vláda tím zmocňována měniti předpisy dané samým zákonem. Z tohoto důvodu patrně byla volena dikce »dokud nebude vydána úprava vládním nařízením... užije se při provádění tohoto zákona dosavadních předpisů.« Bylo ovšem možno též postupovati jinak: Zákon nemusil vůbec míti v tomto směru přechodného ustanovení, a stačilo, kdyby současně se zákonem vydala vláda krátké vládní nařízení, jímž by stanovila, že dosavadní přepravní řád platí dále až do změny.

Útraty intervence při výkonu exekuce.

Prakse soudů při přisuzování útrat za intervenci při výkonu exekuce na svršky se velmi různí, takže věřitel nemá nikdy jistoty, zda mu útraty intervence přisouzeny budou či nebudou.

V prvním sešitě Sbírky rozhodnutí vrchních a krajských soudů jsou uveřejněna 4 rozhodnutí různých soudů (č. 84, 87, 88, 97), v nichž tyto soudy odmítly přisouditi věřiteli útraty intervence při výkonu exekuce, poněvadž šlo o pohledávky pod 1000 Kč; v jednom z těchto rozhodnutí (č. 88) tvrdí dokonce krajský soud civilní v Brně, že se vyvinul »usus forensis« tak, že vymáhaná pohledávka přesahující 1000 Kč sama sebou dává vymáhající straně jako intervenientce nárok na náhradu útrat, tedy, že při pohledávce pod 1000 Kč, není-li tu zvláštních důvodů, nemá intervenient nároku na náhradu útrat.

O tomto zvyku, o kterém mluví krajsky soud civilní v Brně, není však většině soudů ničeho známo a

tyto přisuzují útraty intervence i při pohledávkách pod 1000 Kč, aniž by bylo třeba uváděti zvláštních důvodů pro to, aby útraty intervence byly přisouzeny. A činí tak správně: Částka 1000 Kč není podle zákonného stavu žádnou hranicí, podle níž by právní řád rozlišoval pohledávky na méně a více důležité; takovou hranicí by mohla býti částka 500 Kč, podle níž se liší pohledávky t. zv. bagatelní, které jako méně významné, obmezuje c. ř. s. na projednání pouze v I. instanci (vyjímaje případy zmatečnosti).

Jde-li však o pohledávku nad 500 Kč, kterou zákon považuje za tak významnou, že spor o ní může býti projednáván ve 2 instancích, není důvodu k tomu, aby soudy považovaly ji pro věřitele za tak bezvýznamnou, že mu nepřiznávají útrat spojených s intervencí při výkonu exekuce, směřující ku jejímu vydobytí.

Podle § 74 ex. ř. má dlužník vymáhajícímu věřiteli k jeho žádosti nahraditi všechny jemu způsobené náklady na exekuční řízení, jichž bylo třeba k tomu, aby právo bylo uskutečněno. Tendence tohoto ustanovení jistě nesměřovala k tomu, aby část útrat spojených s vymáháním pohledávky musel si nésti věřitel sám. Že pak při výkonech exekucí bez intervence nedospěje se k uspokojivému výsledku, jest všeobecně známo. Zejména v dnešní době, když — zvláště v minulých letech — se počet exekucí tak rozmohl, zvykli si dlužníci i soudní vykonavatelé na exekuce bezvýsledné, zejména tam, kde již jednou exekuce bezvýsledná provedena byla; zpravidla jen intervenient objeví věci, které se u dlužníka nově vyskytly; vykonavatel bez intervenienta obvykle učiní pouze přístup ke stávajícímu zájemnému protokolu, anebo nezapaví ničeho; případy, kdy vykonavatel by provedl osobní prohlídku

dlužníka, jsou velmi vzácné a myslím, že netrvá-li na tom intervenient, neprovádí ji vykonavatel vůbec. To všecko jsou důvody proti tomu, aby útraty intervence při výkonu exekuce nebyly přisuzovány.

Ba ani hranice 500 Kč není dosti nízkou pro rozlišování pohledávek důležitých, od méně důležitých; tato hranice byla stanovena jen vzhledem ku přetížení soudů za účelem úlevy, jako nutné zlo; dřívější hranice bagatelních věcí 300 Kč byla by nejspřavedlivější hranicí při posuzování otázky, při které pohledávce mají se útraty intervence přisouditi a při které nikoliv.

Ve svých rozhodnutích, kterými soudy odepírají přisouditi útrat intervence při výkonu exekuce pro pohledávky menší než 1000 Kč, poukazují k tomu, že věřitel neuvedl zvláštních důvodů, pro něž by se intervence jevila nutnou a účelnou a že také výsledek výkonu exekuce tuto nutnost a účelnost neprokázal, — to v případě, když ani intervence při výkonu exekuce nevedla k uspokojení věřitele. Leč věřitel — a zejména věřitel, který bydlí jinde než dlužník — nemůže předvídati, jaké poměry budou v závodě a v bytě dlužníkově v okamžiku výkonu exekuce a jest proto nesprávné s tímto poukazem zamítati žádost věřitelovu o přisouzení útrat intervence.

Dává-li zákon věřiteli právo, aby se buď sám, nebo svým zástupcem zúčastnil při výkonu exekuce, jest z toho zřejmo rozumné stanovisko zákonodárcovo, že tato intervence má určitý význam, že tedy nelze intervenování nebo neintervenování prohlásiti za bezvýznamné a lhostejné. Jen tam, kde by útraty intervence, (které při punktu do 1000 Kč se pohybují kolem 100 Kč včetně útrat substitučních), — byly v nepoměru s vymáhanou pohledávkou, jest na místě útrat intervence v zájmu ochrany dlužníka ne-

přisouditi; toho však není nikdy, když jde o pohledávku od 300 Kč výše.
Karel Ornstein.

Na okraj nového zákona o nemoovitostních poplatcích.

Zákon č. 178/1937 Sb. z. a n., o němž bylo pojednáno v 1. a 2. čísle II. ročníku »Právní praxe«, byl poplatníky přijat jistě s povděkem, pokud jim přinesl snížení nemoovitostních poplatků i daně z obohacení, které není malé. Není však bez zajímavosti povšimnouti si též způsobu, kterým dlouho požadované úlevy byly uskutečněny, zejména po stránce legislativní techniky nového zákona. Jde tu především o jeho vztah k dosud platným právním předpisům poplatkovým.

Nové změny měly býti provedeny jen »v rámci dosavadních zásad poplatkového práva«, poněvadž s konečnou úpravou nemoovitostních poplatků a daně z obohacení se počítá při unifikaci a kodifikaci poplatkového práva. Nejjednodušší způsob, kterým bylo možno nové změny provést, aniž se dosavadní roztržštěnost poplatkových norem ještě více zvětšovala, by byl ten, že dosud platné znění příslušných právních předpisů by se zrušilo a nahradilo novým. To se však nestalo. Zákon č. 178/1937 Sb. z. a n. dosud platné předpisy ponechal v platnosti a novým zněním je pouze doplnil a změnil, aniž dosah nových předpisů výslovně označil. Tím ovšem byla dána možnost vzniku pochybností o vztahu nových zákonných ustanovení k dosud platným předpisům. I když se namítne, že nové změny nejsou tak významné, přece není pochyby o tom, že jsou takového rázu, aby při nejmenším znesnadnily případně i znesnadnily použití výsledků dosavadní praxe, vyplynulé z aplikace dosud platných předpisů. To platí obdobně